

Zprávy z farnosti

03/2003

I když je zima, jaro se nezadržitelně blíží. Čím se jaro vyznačuje? Všechno v přírodě se postupně probouzí. Stromy a keře nejdříve vypadají, jako by byly bez života. Najednou se ale objeví pupeny, které se postupně rozvíjejí. Pak vidíme zelenající se větve a v závěru je vše obaleno květy. To je jaro.

Tento obraz nám může posloužit, když myslíme na život v naší farnosti. Ti starší jsou takovými kmeny, na kterých raší mladý život nových generací. Ale i v těchto kmenech musí být život, jinak se nemůže předat dál. I v přírodě vidíme stromy, které zmrzly a již nejsou schopny předat život dál. V přírodě vidíme také stromy obalené květem, které spálil mráz. Nemohou pak přinést plody. Je třeba, abychom byli všichni napojeni na zdroj života - Krista. Doba postní je příležitostí, jak se k Němu více přiblížit.

K tomuto duchovnímu snažení rád žehná

P. František

Známe svůj kraj?

Nějak nevím, „kde to vážně“. Že bych dával těžké hádanky? Přitom všechny kostely se nacházejí v našem vikariátu. Nebo je druhá možnost, že ten, kdo místo pozná, se nehodlá ozvat. Přemýšlel jsem jak dále. Protože improvizace je u mě na denním pořádku, sáhl jsem po ní i nyní. Pokusím se tedy po sérii 4 obrázků prozradit názvy. Možná, že nyní přijdete na to, že ona místa znáte - vzpomenete si. To bude ještě dobré. Pokud vám to neřekne vůbec nic, máte co dohánět, případně se trochu zastydět. Sám bych pro „popularizaci“ blízkých míst navrhol uspořádat společné poutě a vše poznat na vlastní kůži. Takový námět pro farní radu a zručného organizátora - **J**.

Já se nyní podržím spíše toho, co dokáží jakž takž zvládnout a pokusím se něco málo napsat ke každému prozrazenému objektu (hodila by se mi tu písafka ...).

Ø První obrázek vás zaskočil ve **ZzF 11/2002**. Dívali jste se na průčelí kostela sv. Maří Magdalské v Krásné Lípě. Máte možnost je tak spatřit např. z autobusu, jedoucího z Děčína na Rumburk.

Ø Druhý obrázek ze **ZzF 12/2002** byl o kapánek těžší. U kostela je sice dobře patrná farní budova, ale z autobusu jedoucího z Děčína do Jetřichovic nesmíte propást kratičkou chvíli, kdy tento pohled máte možnost pozorovat a přitom se musíte zahledět pěkně vzhůru. Jedná se o kostel sv. Václava v Srbské Kamenici.

Ø Třetí hádanka uveřejněná ve **ZzF 01/2003** je možná také trochu těžší, a to tím, že se jedná o místo trochu vzdálenější. Zase ale o to známější - Kytlice, kostel sv. Antonína Paduánského.

Ø Poslední čtvrtý obrázek jste si mohli prohlédnout ve **ZzF 02/2003**. A kde jsme to byli? Což takhle známé letoviště Jetřichovice - kostel sv. Jana Nepomuckého?

Jak vidíte, o chytáky nešlo. Čím to je, že se tak málo díváme kolem sebe? Možná jsme si zvykli sedět hezky doma, přemístit se někam co nejrychleji, „pokecat“, střídat společenské návštěvy, ... a tak proplout životem. Škoda, že vám nemohu zprostředkovat nádhernou atmosféru okolní přírody, kterou v klidu procházíme, nasloucháme vánku a obdivujeme každou „maličkost“. To, že i my se stáváme tuctovými, propadáme módnosti, pohodlnosti, konzumu - tak to považuji za dosti alarmující. Nejhorší, že naše jednání působí na naše děti. Ptám se - jaký vztah budou mít k trvalým hodnotám? Má vůbec cenu starat se o nějaké památky, o které nebude možná nikdo stát - protože je nebude potřebovat při různých „partí“, setkáních, okázalém slavení, sledování rozličných módností pro naplnění „prkenic“

těch, kteří na tom bohatnou, zatím co my chudnem - citově chudnem. Ti rozumnější se možná smějí mnohdy nemožnému a těžko pochopitelnému počínání američanů, jenže brzo je „doženeme“. Chmurná představa!

Pro vylepšení chmurného závěru uvádím jeden snímek kostela, který je sice ze sousedního vikariátu, ale o to technicky „zajímavý“. Kdepak jinde naleznete takovýto třívěžový skvost?!

R. S., autor snímku P.Z.

Z jiného soudku

Rád bych malinko pobídnul k větší aktivitě. Začal jsem pěkně „na tělo“, co? Když já to jinak neumím a je potřeba, aby se někdo ozval.

Pokud čtete pravidelně **ZzF**, dáte mi snad za pravdu, že se to tam zrovna moc příspěvky farníků nehemží. Proč? To se ptám, ale neodvažuji se odpovědět. Možná vám to čtenářům takto vyhovuje, nalézáte tam co očekáváte, ale přece jen si myslím, že by se mohly příspěvky hrnout větší mírou. Mám totiž obavu, když to takto půjde dál, že stránky na Internetu nebudou právě moc reprezentativní. Kostru prezentace mám hotovou již nějakou dobu, ale s náplní to není jednoduché. Proto i FR měla tento bod na pořadu. Opravdu, kdo můžete nějak přispět, dejte o sobě vědět!

Jedním z dalších bodů jednání FR byla také zpráva o farní charitě. Situace v této oblasti mě tíží již mnoho měsíců. Pokud si totiž čteme v nějakém časopise vydávaném farností, která charitu má, pravidelně se tam o její činnosti můžete dozvědět a to i o docela obyčejných problémech, úspěších atd. - jak je tomu u nás, nechávám na čtenáři. Již podruhé v poslední době

byla alespoň FR informována o činnosti farní charity, ale pro časopis stále nic. A přitom internetová prezentace počítá samozřejmě i s charitou. Proč např. nevíme, co se skrývá v popovodňové pomoci (viz. zápis FR níže)?

Abych se příliš nerozepsal, zakončím toto „připomínkové řízení“ úklidem (bohužel se nebude jednat o můj práh ...). Úklid kostela je činnost bohulibá, potřebná a doufám, že to každý pochopí a podle svých možností se zapojí. Jen mě napadlo, že by se „nábor“ mohl vylepšit o informaci, jaké, že to profese budou potřeba - jinak řečeno, co se bude uklízet

opět R.S.

Co jste nám napsali o víře

Príspevky jsou otištěny bez obsahových úprav tak, jak byly předány a vyjadřují názory pisatelů a tudíž za obsah odpovídají sami autoři.

Islám a křesťanství - část 2.

*Rád bych poděkoval otci Františkovi
za cenné podněty k zamyšlení,
bez kterých by tento esej sotva vznikl.*

*Já jen smrtelník jsem jako vy
a bylo mi pouze vnuknuto,
že božstvem vašim je Bůh jediný.*

/Korán, súra 41:5/

Jestliže bylo řečeno, že islám formuje osobnost muslima a nikoliv křesťana, pak především proto, že islám není zdrojem christologického poselství, třebaže křesťanská sotéologie mu není příliš cizí. Je tedy pravdou, že muslim bude spasen, ale pouze v tom případě, uzná-li Stvořitele, přidrží-li se víry Abrahamovy a pokloní-li se jako my Bohu jedinému, slitovnému, milosrdnému */Lumen Gentium, čl. 16/*. Historicky neblaze proslulý výrok *Extra Ecclesiam nulla salus* - mimo církve není spásy, k němuž se hrdě hlásili otcové Origenés, Cyprián, Augustin a který byl schválen i koncilem ve Florencii roku 1442, je dnes vykládán poněkud jinak. Na II. vatikánském koncilu došlo k zásadní reinterpetaci milosrdenství ve vztahu ke spáse a ono „nekompromisní“ *extra dogma* bylo náhle pochopeno novým způsobem */srovnej Nostra Aetate, čl. 3/*. Avšak přesto ve shodě s tímto pozoruhodným koncilem v historii píše i Jan Pavel II., že „Bůh islámu je pouze Majestátem, ale nikdy Immanuelem, Bohem s námi. Islám není náboženstvím vykoupení, není v něm místo pro kříž a zmrtvýchvstání“ */Překročit práh naděje, kap. 15, str. 95/*. Z té hegemonie, z níž povstalo velké nedorozumění, nezůstalo téměř nic. „Dnes církve nic nepřikazuje, ale pouze nabí-

zí. Spasení jsou mnozí, kdo nepatří k církvi, ale že ti, kdo nejsou spaseni v církvi, jsou nicméně spaseni skrze Ježíše Krista“ /Jan Pavel II., *Redemptoris missio*, cit. G. Weigel – Jan Pavel II. a krize humanizmu: *Druhé millennium*, str. 129, CDK 2001, ed. *historia ecclesiastica*/. Je tedy nadmíru jasné, že spása vede skrze Krista a jenom skrze Krista. Pokud se muslim rozhodne přijmout Krista, pak bude spasen skrze Krista a také podle svých skutků /srovnej Jk 2,24-26/. Pokud ale o Kristu neví, jsou to právě upřímné skutky a pevná víra v Boží majestát, které povedou k jeho spáse.

Islám je velice spletité náboženství a v původních zvěstovatelských rysech se vždy jevil jako historický protojudaizmus. Klád se v něm důraz na pokrevní příbuznost k Prorokově rodině více než na souhlas prvotní obce. To pochopitelně vedlo k rozkolu, který vyvrcholil v 16. stol. rozdělením na dvě konfese - sunnity a šíity. Podobné rozkoly objevíme v judaizmu, v období tóry, v době Mojžíšově, kdy se někteří židé postavili na odpor Mojžíšovi /srovnej 2. Mo 32,nn/. Tento nijak nezhojený rozkol se v judaizmu vlivem historických událostí časem stupňoval a předznamenal tak vznik celé řady odlišných náboženských směrů, např. farizeje, saduceje, Samaritány, Herodiány, esejce, zelóty a mnohé další. Všechna tato hnutí si interpretovala tóru po svém. Lišily se od sebe zpravidla asketickým způsobem života a uctíváním. Považovaly víru těch druhých za špatnou a neúplnou a i přestože byl Bůh /JHVH/ jedinečným a jediným tématem v bohoslužbě, každá sekta vyznávala jiné proroky, uctívala jiné knihy zákona a shodně očekávaly příchod mesiáše /odkazují na úvod v knize *Gerald Messadie - Člověk, který se stal Bohem*/. Mnohé jistě překvapí, že podobně jako židé např. i šiité očekávají příchod mesiáše /mahdí/. Má se tak stát až na konci času, což přímo koresponduje s křesťanskou eschatologií o druhém příchodu Páně. Zatímco v ortodoxním chasidském judaizmu se na příchod mesiáše stále ještě čeká, je tato představa v islámu již v koherenci s tím, co hlásá katolická církev v Písmu svatém. Musíme si uvědomit, že v okamžiku, kdy Muhammad přichází se svým učením, jsou oltáře v jeho okolí zasvěcovány pohanským božstvům a objevují se také prvky henoteizmu jako pozůstatek po nábožensky rozptýleném lidu Izmaele /1. Mo 16,11/. Do tohoto „abrahamovského“ prostředí vstupuje Muhammad se svým monoteizmem. Jenže nebyl pochopen a tak roku 622 n. l. Mekku opustil /hidžra/ a zamířil do Mediny. Podobně a ze stejných důvodů opustil Abraham Charán a odešel se svým lidem do Kenaanu /1. Mo 12,5-6/. A zatímco Abraham vstupuje do země zaslíbené, Muhammad se navrací roku 630 n. l. do Mekky, kterou právě s pomocí medinských dobyl. Jeho postoj k jinověrcům byl ale naprosto radikální. Svědčí o tom událost v Hidžázu s židovskými kmeny. Když odmítly uznat jeho prorockou misii, uplatnil zásadu, kterou označil jako /džihád/ - úsilí. Podle ní se svět dělí na *dar al-Islam* - mírové území islámu,

kde panuje zákon, a na *dar al-Harb* válečné území, které dočasně spravují nemuslimové. Džihád také znamená nutný a trvalý stav války, která je vedena proti *dar al-Harb* a která může skončit jedině tehdy, až se celý svět podrobí islámu. Muhammad vedl džihád proti medinským Židům, porazil je a všem mužům nechal na veřejném prostranství setnout hlavy (až na jednoho, který včas přestoupil na islám). S podobnou analogií se setkáváme v biblické knize Jozue /*Joz 6,21, Joz 11,1*/, kde následovník Mojžíšův Jozue /*5. Mo 34,9*/ nakládá s kenaanskými městy, jak uzná za vhodné. Dokonce uzavírá smlouvy s kmeny v Zajordání /*Joz 9,1-15, P. Johnson, str. 52, viz literatura*/. Podobné úmluvy (dhimmi) zavedl i Muhammad. Poraženého nepřítele nechal naživu a donutil jej, aby odváděl polovinu ze všech svých zisků a aby se dál staral o své oázy v poušti. Skoro se zdá, jakoby Arabové povstali až s příchodem Muhammada. Není to pravda. O potomcích Izmaele slyšíme v biblickém Starém zákoně poměrně často. Někteří se domnívají, že vypravování o Izmaelovi je vlastně vypravování o kmenu Izmaelců, ale podrobnosti jsou příliš osobní, než aby mohly být vztahovány na kmen. Podobně usuzuje i historik-novinář Paul Johnson v případě praotce Abrahama, který se mu rovněž nejeví jako osoba, nýbrž jako kmenový svaz. Tato teze však při pozornějším studiu Písma neobstojí. Je však možné, že několik kmenů na Sinajském poloostrově přijalo jméno Izmaelovo za své buď ze skutečné kmenové příbuznosti (matka Egyptánka, žena Izmaelova rovněž Egyptánka) anebo z důvodů náboženských (konfederace dvanácti kmenů na podkladě náboženském, *srovnej 1. Mo 17,20, 1. Mo 25,12-16*). V *1. Mo 37,28nn, Sd 8,24-26*/ jsou Izmaelci ztotožňováni s Madianskými. Písmo je pokládá za syny Abrahamovy nižšího řádu. Brzy se jméno Izmaelců z Písma vytrácí /*1. Pa 2,17, 1. Pa 27,30*/, místy je dokonce užíváno pro označení kteréhokoliv Izraelcům nepřátelského národa /*Ž 83, 7*/A. *Novotný – Biblický slovník, Kalich 1956, str. 256*).

Islám se z pohledu současných teologů a historiků jeví jako jakási historická paralela judaizmu /*P. Johnson, str. 161, tamtéž*/. Vidíme ty stejné radikální a zcela nekompromisní události vedoucí od pohanství k čistému monoteizmu jako u židů a slyšíme o brzkém příchodu mesiáše. Izmael a Izák nebyli k sobě navzájem milí, ale u mrtvolky svého otce Abrahama se sjednotili a společně ho pohřbili v jeskyni Makpela v Hebronu /*S. Ben-Churion – Die Erwählung Israels. Ein theologisch-politischer Traktat, München 1993, str. 127*/. Proto tvrdí-li někdo, že muslimové mají jiný způsob víry, pak mají pravdu. Jejich víra začala už tenkrát v poušti narozením druhého syna Abrahamova Izmaele /*1. Mo 16, 15*/ a pokračuje v podobě islámu dodnes, ale tím její duchovní rozvoj nekončí. Je potřeba tuto víru i nadále rozvíjet a směřovat ke Kristu. Kdo ale tvrdí, že muslimové mají jinou cestu, hluboce se mýlí. Kristus řekl „Já jsem cesta, pravda a život“

/srovnej Jn 14,6/. A byl to On, kdo poslal své učedníky zvěstovat evangelium národům, tedy i Arabům. Cesta k Bohu je pouze jedna, ale způsobů, jak Boha objevit, je samozřejmě více.

*zpracoval a zaslal Daniel A. Kyler
pokračování v příštím čísle*

Okénko do knihovny

autor: P. Aleš Opatrný
název: Obyčejný čas
z obsahu:

Mezi vůněmi a zážitky naplněnou vánoční dobou a vážnou postní dobou je několik týdnů, které liturgický kalendář nazývá „mezidobím“. Na první pohled je to čas obyčejný, snad jakási výplň mezi velkými tématy Vánoc a postu. A přece je to doba, která pro nás nemá být marná a kterou nemáme přehlédnout. Můžeme ji pochopit jako čas, který nám není dán ani tak ke slavení, jako Vánoce, ani k obnově základu naší křesťanské existence, jako postní doba, ale k rozvoji našeho učednictví. Bereme-li vážně Boží slovo jak nám jej podává liturgie nedělí i všedních dnů tohoto období a snad i naše osobní čtení Písma, podobáme se tomu shluku lidí kolem Ježíše, kteří s ním chodili, poslouchali ho a snažili se mu porozumět – tedy učili se od něho. **Učednictví je celoživotní úkol.** A proto na něm má člověk začít pracovat už dnes, ne až zítra, nebo za měsíc. Učit se můžeme ve dnech obyčejných, všedních, šedých, protože je nám stále nabízeno zcela nevšední Boží slovo. Svěřuje nám své bohatství, je vždy znovu příležitostí k rozhovoru s Ježíšem – naším Mistrem a Pánem. Vyzývá k odpovědi modlitbou i životními činy. Byla by škoda nechat tento čas plynout a nevyužívat toho, co nabízí. **Vždyť uplynulý čas se nevrací!**

*úvodní článek ze Zpravodaje pražské arcidiecéze č. 2
vybrala Marie Jirásková*

Tuto a další knihy se půjčují na faře v knihovně každou neděli po mši svaté do 10 hodin. Po osobní domluvě s některou z knihovnic (M. Jirásková, S. Šenková, Š. Koutná) si lze knihy půjčovat i v jiné dny.

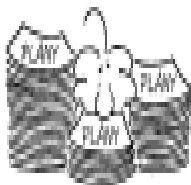
Knihy si lze nejen půjčovat, ale v nabídce v kostele si je také kupovat. Kdo má zájem o knihy jiné, objednáme mu je v knihkupectví Jonáš - Litoměřice.

- Přijde děda do Vatikánu a říká švýcarské gardě: „Pust'te mě za papežem, jdu mu popřát k svátku.“ Voják mu odpoví: „Ale dědo, dneska není ani Jana ani Pavla.“ „Ale je druhého!“

Farní rada

Zpráva z 12. zasedání Farní rady ze dne 13. 02. 2003

Ve čtvrtek 13. února se konalo zasedání Farní rady. Z programu jejího jednání:

- **Začátek mši svatých**

Při průzkumu mezi věřícími zjistil P. F. Jirásek, že večerní mše svaté ve všední dny v 17:00 by lidem vyhovovaly. Během tří týdnů, kdy byl kaplan z Děčína 1 nemocen, se prakticky prokázalo, že je to možné a vyhovující.

Padl také návrh, zda by ranní mše svaté nemohly být dříve, aby se umožnila účast těch, kteří jdou do zaměstnání. P. F. Jirásek se tím bude zabývat.

V Jílovém bude také projednáno, zda bude zájem o mši svatou ve středu v 17:00.

Ing. Holada sdělil, že v Libouchci budou mše svaté každou 4. neděli v měsíci v 16:00 a v Tisí každou 1. neděli v měsíci v 16:00.

- **Činnost charity**

Zástupce charity L. Herich informoval o činnostech, kterými se charita zabývá: občanská poradna, návštěva rodin sociálně slabých, pečovatelská služba, bezdomovci, popovodňová pomoc, rómský program, pomoc při hledání práce. Dále informoval o problémech s financováním charity (platy zaměstnanců, dotace).

- **Internetové stránky farnosti**

Členové FR si mohli prohlédnout přehled, co všechno budou stránky farnosti obsahovat. Zároveň byli vyzváni, aby se do vytváření stránek zapojili buď osobně nebo někoho sháněli, kdo by pomohl.

- **Snídaně po dětské mši svaté**

Bylo konstatováno, že je třeba zapojit více lidí, kteří by se o přípravu a průběh snídaně postarali. S maminkami o tom promluví J. Škodová.

Dále bylo připomenuto to, co již je zaznamenáno v zápisu z minulého zasedání FR, že je nutno upozornit v ohláškách vždy týden dopředu a informovat ve farním časopise. Po mši svaté před kostelem je třeba oslovit konkrétní osoby. P. Kumst slíbil, že by zajistil hudební doprovod písniček s dětmi.

- **Úklid kostela**

V sobotu 22. 2. bude od 9:00 úklid kostela. Organizaci bude mít na starosti A. Musil. U něj je možné se informovat (tel: 604 992 992).

- **Další informace**

P. F. Jirásek informoval o firmě, která přijde na jaře odborně posoudit, co by bylo možné udělat se zvony. Zároveň připomněl, že je třeba natřít kovovou konstrukci ve věži, jak bylo plánováno.

J. Škodová informovala o potížích při přípravě her loutkového divadla (čas i personální zázemí).

Zapsal F. Jirásek

Kontaktujte členy FR - čekají na podněty - nezůstávejte v pasivitě!

jméno	funkce
P. František Jirásek	Předseda Farní rady
Antonín Musil	Místopředseda
Zuzana Bumbová	Zapisovatelka
Ing. Jaroslav Holada	Člen
Šárka Koutná	Člen
Pavel Kumst	Člen
Jiří Málek	Člen
Jaroslava Škodová	Člen
Ladislava Vopatová	Člen

Pout' do Dolního Žlebu

Zveme vás na putování do kostela Nejsvětější Trojice v Dolním Žlebu.

Modlitební setkání se konají každou 1. neděli v měsíci ve 13:45.

Rok 2003			2. března	6. dubna
4. května	1. června	6. července	3. srpna	7. září
5. října Prostř. Žleb – kaple Andělů Strážných			2. listopadu	7. prosince

vlakové spojení - pozor platí nový jízdní řád:

(cena 16 / 11 Kč – cena za normální jízdné / zákaznické jízdné - **levnější je zakoupit zpáteční jízdenku!**)

Děčín hlavní nádr.	13:08	14:40	Dolní Žleb	14:57	17:25	18:38
Čertova Voda	13:18	14:50	Čertova Voda	15:02	17:30	18:43
Dolní Žleb	13:23	14:55	Děčín hlavní nádr.	15:12	17:40	18:53

- Brzy ráno přijde maminka do pokoje a budí svého syna: „Vstávej, synu, je čas jít do školy!“ „Ale proč, mami? Nechce se mi.“ „Řekni mi dva důvody, proč ne.“ „Děti se mi ve škole posmívají a za druhé učitelé mě nenávidí!“ „No, to nejsou důvody na lenošení. Honem, vstávej.“ „Tak mi pověz ty dva důvody, proč bych tam měl jít?“ „Dobře: za prvé proto, že ti je 52 let a za druhé proto, že jsi v té škole ředitelem!“

Hospodaření – farnost Podmokly a Jílové

Rok 2003	Sbírky		Společně odvedené mimořádné sbírky	
	vybráno			
	Podmokly	Jílové	Částka	Účel
Leden	5 979 Kč	2 056 Kč	0 Kč	
Únor	0 Kč	0 Kč	0 Kč	
Březen	0 Kč	0 Kč	0 Kč	
Duben	0 Kč	0 Kč	0 Kč	
Květen	0 Kč	0 Kč	0 Kč	
Červen	0 Kč	0 Kč	0 Kč	
Červenec	0 Kč	0 Kč	0 Kč	
Srpen	0 Kč	0 Kč	0 Kč	
Září	0 Kč	0 Kč	0 Kč	
Říjen	0 Kč	0 Kč	0 Kč	
Listopad	0 Kč	0 Kč	0 Kč	
Prosinec	0 Kč	0 Kč	0 Kč	
Součet	5 979 Kč	2 056 Kč	0 Kč	

R. S.

Inzerát

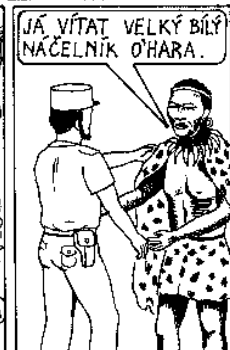
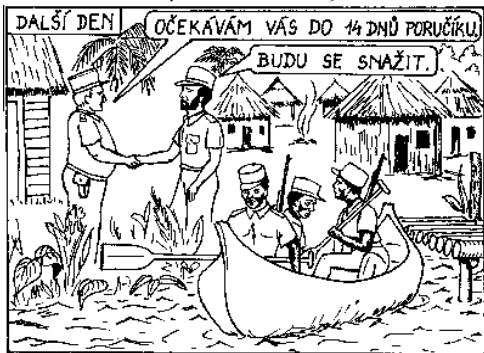
Komu zůstávají doma přečtené **noviny a časopisy**, můžete je přinést do kostela. Mohou posloužit českým občanům uvězněným v Německu. Jsou velmi vděční za každou možnost si něco českého přečíst.

P. František

Nejen pro děti

DO TVÉHO SRDCE VIDÍ BŮH. CO V NĚM VIDÍ? JE TO NĚCO KRÁSNÉHO?

vydává: <http://www.volny.cz/fatym>

Posvátná znamení

Pro naše vzdělávání jsem vybral knihu *Posvátná znamení* od Doc. ThDr. Josefa Bradáče. Rád bych z ní pravidelně uváděl krátké pasáže, abychom si lépe uvědomili, co se to vše kolem nás děje a jak se máme při mši svaté chovat. Byl bych rád, abyste zde našli něco, co jste nevěděli a co vám pomůže lépe porozumět dění nejen v kostele.

R. Sticha

5. Liturgické předměty

e) Obrazy

Západní církev přijala velkomyslně pod východním vlivem obrazy svatých do svých kostelů, jež žehnala a dávala věřícím k uctívání, i když s vlastní liturgií nesouvisely.

Liturgické obrazy, jež znázorňovaly mysterium spásy, které se zpřítomňovalo v eucharistii, měly své místo už ve 4. stol. v nádherných mozaikách konstantinských bazilik. V klenbě apsid se obyčejně znázorňoval oslavený, kralující Kristus (Pantokrator) uprostřed apoštolů, později mučedníků a místních světců, také ovce (věřící) se tu často objevují. Chce se tím naznačit smysl pozemské liturgie: má být předchutí nebeské liturgie a koná se ve spojení s Kristem a jeho vyvolenými, kteří slávy už došli. Také na vítězném oblouku byly náboženské motivy vyobrazeny. Jakmile se začaly od 8. století umísťovat relikviáře s ostatky svatých na oltářích, začaly se zhusta tam, kde podobné relikviáře neměli, objevovat obrazy svatých, o nichž se věřilo podle antických zvyklostí, že zvláštním způsobem jsou spojeny s vyobrazeným světcem. Tyto obrazy později se rozrostly v křídlové oltáře v gotice a v impozantní renesanční nebo barokní oltářní obraz, znázorňující některou událost ze života patrona kostela, doprovázený, hlavně v baroku, skulpturální nadnesenou výzdobou.

Zvláštní postavení mezi náboženskými obrazy a skulpturami měl obraz kříže. Už v starokřesťanských mozaikách se objevuje toto znamení spásy jako *crux gemmata* - perlový kříž, posázený drahokamy. Od 5. stol. se zobrazuje už Kristus ukřižovaný (dveře u sv. Sabiny v Římě) jako reakce na monofyzitismus, který popíral schopnost Krista trpět. Přesto až do konce románské doby ukřižovaný má výraz vítězného triumfu (má královskou korunu, je oblečený, nejsou vidět hřeby apod.). Teprve realismus a naturalismus dohasínajícího středověku stvořil ukřižovaného v drastické póze člověka, umírajícího v kruté bolesti (*Grünewald*). Také baroko neznalo jiného pojetí, i když z uměleckých důvodů neužívalo tolik naturalistických prvků.

V bazilikách ze stropu visící perlové kříže nebyly předmětem úcty. Kříže bylo užíváno jako procesního (stříbrného, ve středověku se symboly evangelistů) už do 6. stol., zvláště při stacionárních průvodech (v Římě od 7. stol.), které směřovaly ze 7 římských okresů ke kostelu, kde papež konal stacionární bohoslužbu. Od 11. stol. se staví kříž na oltář, ačkoliv ještě ve 12. stol. se místo stabilního kříže na oltáři užívalo procesionálního, který se umístil blízko oltáře.

Když se v gotice oddělil presbytář stěnou, byl zřízen před ní lidový, křížový oltář (severně od Alp), opatřený výjevem ukřižování Páně. Pod vlivem uctívání utrpení Páně vznikaly samostatné kaple nebo oltáře ve vedlejších lodích, věnované plastickému znázornění ukřižování nebo snění s křížem s Bolestnou Matkou. V baroku, kde kříž na oltáři hrál jen podružnou výtvarnou úlohu, se umísťoval často kříž s tělem Ukřižovaného na začátku presbytáře na pravé straně.

Obnovená liturgie zavádí střízlivost v užívání obrazů nebo soch Páně, P. Marie a světců. Zdůrazňuje se, že mají být v umírněném počtu vystaveny věřícím k uctívání, od uctívání světce má být v kostele pouze jeden obraz či socha, a pokud se týká jejich rozmístění v bohoslužebném prostoru, nemá být jimi pozornost věřících odváděna od oltáře a slavení eucharistie (IG 278). Optickým středem v obnovené liturgii musí být oltář, nikoliv obraz světce, byť patrona kostela. Také každý nově kanonizovaný světec nemusí najít své místo v kostele, kde k němu není zvláštní vztah. Všeobecně nechť při výzdobě a uspořádání bohoslužebného prostoru se dbá na zbožnost celé farní obce (tamtéž). Nemá být tedy podporován zbožný partikularismus jednotlivce, ale na druhé straně se má respektovat cítění všech věřících. Zde se naskytuje příležitost odstranit různé nevkusné, paumělecké sošky, které ruší celkové, a někdy i původní, uspořádání kostela.

f) Zvony

V dnešní velikosti a dokonalosti jsou výtvorem církve. První křesťané nepotřebovali žádných svolávacích znamení, protože bylo vždy ohlášeno, i při stacionárních bohoslužbách na sklonku starověku, kdy se konají příští bohoslužby. Avšak museli být svoláváni k modlitbě egyptští anachoreti, rozptýlení po poustevnách, i mniši, kteří se rozešli po denní práci. Jako svolávacího zařízení se užívalo dřevěných tabulí (semantron) nebo kovových ploten, do nichž se tlouklo kladivem, toho zvyku používají Řekové někde dodnes. Zvony v naší typické podobě jsou známy už v 6. stol. v klášterech (benediktinských), kde svolávaly mnichy k modlitbě a ke mši i věřící. Odtud přičiněním irských misionářů zdomácněly od 8. stol. i na Západě ve světských kostelech. Byly původně jen malé z nýtovaného železného plechu, později byly kovány (v Kolíně ze 7. stol. je 42 cm vysoký) a lity. Měly podobu slaměného úlu, postupně byly tvárněny až do naší podoby, hlavně z důvodů akustických. Ve vrcholném středověku se už dosáhlo mistrovství při jejich lití, používáním směsi mědi a cínu (78:22) a formací, že hlavně v soustavách o více kusech se dosáhlo harmonických akordů.

V liturgii se užívá zvonů hlavně k svolávání věřících k bohoslužbě, k modlitbě Anděl Páně (od 17. stol. všeobecně), na památku smrti Páně

Šečín - Podmokly

v pátek. Často se zvonilo také při mši věžními zvony, aby se nepřítomní mohli jí účastnit (při evangeliu, proměňování a pod.) Při mši se od 12. stol. užívalo malých oltářních zvonků při elevaci, později při offertoriu, sanktus, k přijímání a pod..

Kromě toho malé zvonky se užívají při požehnání Svátostí oltářní a při jejím doprovodu, jestliže je veřejně nesena (zaopatřování, Boží Tělo). Zvony vyjadřují radost, proto se jimi zvoní při Gloria na Zelený čtvrtek a o velikonoční vigílii, při příjezdu biskupa a pod.. Jsou i výrazem smutku, proto jejich hlas doprovází zemřelého křesťana na hřbitov. Kromě svolávacího, praktického účelu, mají zvony, jak je v obřadech svěcení vyznačeno, také apotropický význam: zahánět zlé moci. Proto se zvonívalo při pohromách, bouřích.

Obřad žehnání zvonu je nyní obnoven a uveden v římském Benedikcionálu (1032-1051). Původní ritus byl starogalský a je zachován už v mladším Gelasianu (8. stol.).

Při mši se podle místních zvyklostí doporučuje (ne přikazuje) dát znamení zvonkem před proměňováním a při elevaci sv. způsob (IG 109).

ThDr. Josef Bradáč (pokračování příště)

Neobvyklé zkratky:

SC - Sacrosanctum Concilium, Konstituce o liturgii II. vatikánského koncilu, 1963

IOE - Inter Oecumenici, Instrukce Rady pro provádění konstituce o liturgii, 1964

EM - Eucharisticum mysterium, Instrukce Kongregace obřadů, 1967

OBP - Ordo baptismi parvorum, Obřady křtu dětí, 1969

IG - Institutio generalis Missalis Romani, Všeobecné pokyny k Římskému misálu, 1969.

Kde najít pomoc?

Rozhodl jsem se uvádět na pokračování některá místa v Písmu svatém, kde nalezneme odpovědi na otázky, které nás někdy trápí. Zkuste si to vyzkoušet, pokud se bude jednat právě o ten váš problém.

R.S.

- ***Když se bojím***
Ž 34, 5; Mt 10, 28; 2 Tm 1, 7; Žd 13, 6.
- ***Když mám starosti***
Ž 46; Mt 6, 19-34; Fp 4, 6; 1 Pt 5, 6-7.
- ***Při selhání***
Ž 51; 1 J 1, 4-9.

Diskusní a vzdělávací kroužek

Zakoušeli jsme naše „sněmování“ nad II. vatikánským koncilem – liturgií. Přesto bychom se ještě měli k některým naším postojům vrátit a vysvětlit si i některé úkony. Mnozí z nás stále nemají jasno, kdy udělat tzv. velký kříž a kdy malý. Začneme pokřížováním, které by mělo být na počátku i na konci všeho našeho setkání s Bohem, a to nejen v liturgii.

Při vstupu u dveří kostela je kropenka se svčcenou vodou a **dvěma prsty, kterými se přísahá**, namočíme a děláme tzv. **velký kříž – na čele** tam, kde se nás dotkla křestní voda jako znamení toho, že Kristus sestoupil s nebe, aby nás svou smrtí na kříži vykoupil. Pak se dotkneme **prsou**, neboť sestoupil na zem, aby ukázal, jakou cestou se máme ubírat. Na konec položíme prsty **nejdříve na levé, pak na pravé rameno**, na znamení toho, že Kristus je si vědom, jak těžké je břemeno kříže na našich bedrech, ale dává příklad trpělivosti, lásky a síly vytrvání, vždyť na konci je vzkříšení, kdy všichni zasedneme po jeho pravici. Pro naše zapamatování vezměme si příklad od dětí, kterým se ve výuce náboženství sděluje postup k zapamatování takto: Kristus sestoupil s nebe na zem, aby nás z levé strany d'áblovy převedl na pravou stranu svou (sedí po pravici Otce).

Tímto velkým křížem **kněz** spolu s věřícími **zahazuje bohoslužbu**. Je to jedno z mnoha gest, které konají naše ruce při bohoslužbě, snažme se tedy myslet na jejich smysl, když ta gesta děláme. Velký kříž se opakuje ještě jednou, a to **na závěr mše svaté**, kdy s požehnáním Otce, Syna i Ducha svatého jsme propouštěni a posíláni do světa slavit mši svého života.

Při bohoslužbě používáme také tzv. **malý kříž**. Před čtením evangelia povstáváme a otevíráme svůj rozum, řeč i srdce trojím tzv. malým křížem k setkání s Ježíšem a v duchu prosíme: Prolom, Pane, mou hluchotu a slepotu, abych tě uviděl a uslyšel. Uzdrav mou ochrnutost, abych se stal solí země a světlem kolem sebe. Jinými slovy: malý křížek **na čele** znamená otvírání rozumu vnímání slova, další křížek na ústech znamená připravenost k hlásání a třetí křížek **na prsou** znamená ukládání slyšeného slova do srdce.

S. Š.

A ještě něco tvořivého

... pro dětské hlavičky ... a ručičky ...

Mojžíš (2. Mojž. 2, 1-10)

Katolická statistika aneb pár čísel z Papežské ročenky

Podle Papežské ročenky vzrostl spolu s počtem obyvatel planety také počet pokřtěných, a to na 1.061 miliónů (ze 758 miliónů v roce 1978). V Africe byl například za poslední rok zaznamenán 148% nárůst věřících, ale naopak v Evropě procento katolíků zůstává přibližně na stejné úrovni. Nejvíce věřících se nachází v Brazílii, nejvyšší procento pak v San Marinu (když pomineme městský stát Vatikán).

Takže katolická církev, sunna, hinduismus (a nepraktikující) mají zhruba stejný podíl následovníků. V celkovém měřítku však stojí na prvním místě

křesťanství všeobecně - s téměř 2 miliardami věřících; a po něm islám s více než jednou miliardou vyznavačů.

Právě zveřejněná publikace Anuario pontificio vyhodnocuje čísla za poslední rok a uvádí, že v Církvi se věnuje pastorační službě 4 270 069 osob; z toho 4 649 biskupů (158 nových jmenování), 405 067 kněží (-0,025% za rok), 29 204 trvalých jáhnů (+5%), 844 290 řeholnic, 2 952 330 laiků (+8,5%)

Vedle misijního úsilí bych chtěl poukázat na množství těch, kteří se za žádnou cenu nevzdali svojí víry: historikové odhadují, že během 2 000 let položilo svůj život na 70 000 000 mučedníků (0,8% věřících). Ročně kvůli pronásledování přijde o život kolem 150 000 křesťanů (a stovky misionářů).

Nejen v životě, ale i svou smrtí následují Krista a apoštoly. Pamatujme tedy na milióny našich bratrů a sester, kteří pro Krista a s Kristem trpí. Často se opakuje, že krev umírajících vyznavačů probouzí k životu nové věřící; ano, vidíme to a má nás to vést k zamyšlení - na jednoho mučedníka připadá 531 obyvatel Země, 193 evangelizovaných a 127 obrácených.

Marek Slatinský, www.katolik.cz

Informace, aneb co se událo a co nás čeká

podle R. S.

- F Maňáskové divadlo** - Bohužel mohu informovat jen o tom, že bylo (v neděli 16. 2.) - ale hlavní je, že se to doufám všichni zájemci včas dozvěděli a že se jim představení líbilo.
- F Mše sv. v okolí** - Pokusím se je pravidelně uvádět, jen bych prosil ty, kteří znají aktuální informace, aby se mi ozvali. Snad se jednou dočkáme, že tyto informace budou platné déle než týden a budeme se jimi moci i řídit. Zatím jsou uvedeny dvě lokality, které zjistil Ing. Holada. Předem děkuji i za další.
- F I na nás došlo ...** - Po rozhovorech s farníky a s přihlédnutím k situaci v obou děčínských farnostech, byly upraveny začátky mší svatých v kostele sv. Františka z Assisi v Děčíně - Podmoklech ve všední dny ráno (mše sv. v Po a St od 6:45) i večer (mše sv. v Út, Čt a Pá od 17:00). Sobotní mše sv. v Bynově je rovněž změněna (od 17:00). Obě nedělní mše zůstávají jako doposud. Vše je přehledně uvedeno v přehledu na zadní straně **ZzF**.

F Tři oříšky od J. S.

♦ Oříšek první - Pro ty, kteří zůstávají o jarních prázdninách doma a neměli by se čím zaměstnat, nabízíme na pondělí 10. března tvůrčí dopoledne na faře v Křížové ulici. Od 9:00 si můžeme vyrobit drobné figurky z vizovického pečiva, přáníčka z textilu a papíru a podobně.

♦ Oříšek druhý - V úterý 11. března si můžeme vyslápnout přes Folknáře do Dobrné a odtud přes Ovesnou do Benešova nad Ploučnicí. Sraz je před farou v Křížové ulici v 9:00.

♦ Oříšek třetí - Ve čtvrtek 13. března bychom mohli dojet vlakem do Dobkovic a odtud pokračovat po značkové cestě do Jílového a zpět přijet opět vlakem. Sraz na hlavním nádraží Děčín 9:30. Odjezd vlaku 9:48. Při pěších výletech si i trochu zasoutěžíme. Návraty z výletů do 15. hodin.

F Pozor na čas - Jak ten čas letí. Opět jsme se dočkali změny ze zimního na letní čas. Odehraje se to v neděli 30. března brzo ráno, kdy místo 2:00 bude hned 3:00. Tedy nezapomeňte si přivstat, ať nepřijedete do kostela na konci mše svaté!

F Inzerát - Rodina Miklošková hledá starší rodinný domek v Děčíně, nebo jeho okolí (do cca 15 km), cena do 700 000 Kč. Kontakt na mobilní tel.: 607 828 449.

F Šicí stroj - Vlastníte šicí stroj (třeba šlapací), který ještě šije a mohli byste jej postrádat? Můžete jej nabídnout rovněž rodině Mikloškových.

Za Pannou Marií do Filipova

Loňské 136. pouti, která se konala v neděli, jsem se z důvodu nemoci nemohla zúčastnit. Byla jsem proto zvědavá, v jak hojném počtu se věřící zúčastní letos.

Patnáct minut po druhé hodině jsem s růžencem v ruce očekávala příjezd autobusu. Dobu čekání jsem si zkracovala vzpomínáním na předešlé roky. Letos mé čekání umocňovalo hluboké ticho, žádné motorové vozidlo neprojelo. Nad krajinou vládla stále ještě hluboká noc. Počasí bylo příznivé, sněhový poprašek pokrýval krajinu a i mráz byl mírný. Zahřívala jsem se chůzí a modlitbou, která byla přerušována vzpomínkami na předešlé roky. Z doslechu jsem se dozvěděla, že účast na loňské nedělní bohoslužbě byla malá. Vzpomněla jsem si na 130. výročí, kterého jsem se sama poprvé zúčastnila. Radost jsem měla z velkého počtu kněží, kteří se zúčastnili v počtu 50ti a šli svým ovečkám příkladem. Věřící se začali z totality pomalu probouzet také. Tuto vzpomínku vystřídal rok 2000, který byl mimořádný, protože každý měl možnost z rozhodnutí papeže Jana Pavla II. po přijetí

svátosti smíření a eucharistie a modlitbou získat odpustky - dar určený pro sebe i pro druhé - zemřelé. Pouti bylo účastno 56 koncelebrantů. I věřící z Německa byli provázeni drážďanským biskupem. Pout' připadala na pracovní den, zasáhla i chřipková epidemie a tak účast věřících byla nižší než v roce 1996 při oslavě 130. výročí.

V roce 2001 připadalo 135. výročí na sobotu. Možnost měli ti, kteří v předešlých letech museli do zaměstnání. Počasí bylo velmi příznivé, zvítězily však teplé pelišky. Přestože autobus jel přes Benešov, zůstalo 6 volných míst. Zajízdkou do Benešova se čekání protáhlo na 25 minut. Proto jsem letos byla klidná, jakmile však čekání přesáhlo 25 minut, začala jsem mít obavu, zda nemá autobus poruchu, nepřestávala jsem však doufat. V okamžiku, když jsem se snažila dovolat mobilem na šenovskou faru otci Bečičkovi, ozval se hukot autobusu, bylo to skutečně jediné vozidlo, které Českou Kamenicí projelo.

Po nástupu do autobusu mne uvítal otec František a společně jsme se začali modlit růženec. Pochopila jsem, že v ústeckém autobusu cestovali společně poutníci z Děčína i z Benešova. Po průjezdu Českou Kamenicí řidič nepokračoval ve směru Rumburk, ale odbočil na Nový Bor. Na upozornění otce Františka řidič reagoval větou: „Nepojedu přes Šebr!“ Podivovala jsem se, proč má obavu, když nebylo nasněženo a silnice byla suchá. Otec František mi potvrdil domněnku, že se řidič spletl, že chtěl pravděpodobně říci Křížový Buk, protože Šebr je kopec za Novým Borem, kam směřoval autobus. Společné úvahy otec ukončil větou: „Budeme se modlit, ať to dobře dopadne“, stačila jsem ještě dodat: „Hlavně ať dojedeme včas“. Cesta se tak proměnila v okružní vyhlídkovou jízdu po vlastech českých v noční dobu, kde se ztěžily daly přečíst směrové tabule. Jakmile odbočil ze směru Liberec na Rumburk, byla jsem klidnější. Obava, zda dojedeme včas, však nezmižela. Před Jiřkovem měl řidič opět problém, protože špatně odbočil. S pomocí Boží jsme přijeli před baziliku patnáct minut před zahájením. Řidič se sice vyhnul kopcovitému terénu, ale co do počtu kilometrů ujel nejméně o 15 km více.

Prostranství před bazilikou bylo zaplněno osobními automobily a jedním litoměřickým autobusem, náš byl v pořadí druhý. Bazilika skutečně nebyla zaplněna jako předešlé roky a i odjezd autobusu byl stanoven bezprostředně po ukončení pouti, aby se zúčastnění dostali ještě do zaměstnání. Strach, zda dojedeme včas, nízká účast a rychlý odjezd měly vliv na mé soustředění.

Otec biskup Josef Koukl zahájil poutní bohoslužbu přesně o čtvrté hodině ranní. Bohoslužbu sloužil se 40ti koncelebranty (v minulém roce jich bylo 60). V úvodu uvítal všechny přítomné a sdělil, že mše svatá bude sloužena v jazyce latinském, promluva byla v českém jazyce a následně ji pře-

ložil do německého jazyka. Dále sdělil, že loni sloužil mši svatou drážďanský biskup, který z důvodu povodně letos nepřijel. On sám se loňské bohoslužby nezúčastnil z důvodu nemoci. Řekl, že je to svým způsobem jeho děkovná mše svatá za jeho uzdravení. Ve svém nitru jsem se připojila k němu, protože jsem v loni také chyběla. Ve své promluvě se zmínil o všech předešlých promluvách: svatba v Káně - upozornění Panny Marie, že dochází víno. Připomněl událost, ke které došlo před 137 lety a slova Panny Marie: „Mein Kind, von jetzt an heilts“. Dále se zmínil o evangeliu sv. Jana, který místo slova zázrak používal slovo znamení Podivil se nad nízkou účastí, ale obratem všechny přítomné povzbudil, že dělají dobrou věc, když v tak nezvyklou dobu přicházejí uctít Pannu Marii a místo zázraku. Svou promluvu přeložil do jazyka německého. Během mše bazilikou zněly známé mariánské písně jako předešlé roky.

Po závěrečném požehnání se otec biskup se všemi kněžími v průvodu odebral do kaple Zjevení Panny Marie, kde ukončil poutní slavnost krátkou modlitbou.

Podobně jako někteří věřící i já se chtěla pozdravit se známými kněžími a otcem biskupem. Požádala jsem proto jednu ze spolupoutnic, aby čekala se mnou, protože jsem-li v jejich autobuse hostem, abych nepřišla poslední. Před bazilikou nás čekalo milé překvapení, stál tam ještě třetí autobus. Náš autobus se okamžitě chystal k odjezdu. Chyběla však sestra otce Františka. Po jejím nastoupení jsem se dozvěděla pravý důvod jejího zdržení. Třetí autobus dorazil do Filipova v době evangelia. Úplně náhodou v něm cestoval otec Oldřich K. s věřícími z Liberce. Měli smůlu, řidič autobusu ve tmě zabloudil a do Filipova jel přes Německo. Okamžitě jsem si vzpomněla na otce Františka a děkovala, že jeho modlitby byly vyslyšeny a náš autobus dorazil na poutní bohoslužbu včas. Přislíbila jsem si, jakmile to bude možné, že navštívím Filipov v měsíci květnu, protože v roce 1997 jsem navštívila Filipov v květnu poprvé. Při této vzpomínce se již těším, zda bude letní slavnost podobná té v roce 1997.

Kateřina R., poutnice z Č. Kamenice

Postní doba – nutné zlo?

Pochmurný čas

Moje vzpomínky z dětství na postní dobu jsou pochmurné. Nechápal jsem, proč je mně (a koneckonců všem, co chodí do kostela) najednou určováno, že se nemáme příliš dívat na televizi, chodit do kina, příliš dobře jíst, že se máme vyvarovat všeho, co jeví jen známku příjemnosti. Z některých kazatelen (v kostelech bez květin a se zahalenými obrazy) jsem slyšel, co všechno nesmíme dělat a jak se máme co nevíce zapírat. Bůh se mi tak

do podvědomí dostával jako ten, který nám chce co nejvíce zkomplikovat život. A čím nám bude hůře, tím lépe Velmi dobře si vybavuji moment, jak jsem se styděl, když jsem na popeleční středě jako malý kluk vycházel mezi „normální“ lidi z kostela sv. Kříže Na Příkopech s ušpiněným čelem

Nechápal jsem proč to všechno musí být. Možná, že mi to tehdy někdo vysvětlil, ale já si to nepamatuji. Pamatuji si jen, že jsem vnímal, že je to všechno kvůli té „postní době“, která jako nutné zlo předchází Velikonocům, kdy už konečně budeme zbaveni onoho damoklova meče nesmyslné pochurnosti a odříkání.

V postní době nejde o půst

Když jsem se pak v dospívání osamostatnil ve víře, byla jedna z prvních věcí, kterou jsem zkoumal, právě postní doba a půst. (A zkoumám dodneška ...) Z mého zkoumání nyní vím, že v „postní době“ nejde v první řadě o půst. Půst je jen jedním z prostředků k něčemu důležitějšímu: totiž k obrácení. Ano, hlavní náplní postní doby není bezduchý půst a odříkání! Ale obrácení se k Někomu, kdo mi chce nabídnout více, než to, čím právě žiji.

Obrátit se ale k Tomu, kdo mi nabízí něco většího, předpokládá, že je třeba se od něčeho jiného odvrátit. Abych mohl do svých dlaní přijmout něco většího, musím odložit to, co v nich může překážet. V tom je podstata neustálého rozlišování kudy nás Bůh vede, co nám nabízí a co je pro nás dobré.

Moudrost církve předávaná po staletí doporučuje tři, resp. čtyři kroky na cestě obrácení: „půst“, „modlitbu“, „almužnu“ a „smíření“. Modlitbou se člověk spojuje s Bohem, naslouchá mu, rozlišuje, jak a kudy se má ubírat jeho život. Postem se člověk něčeho dobrovolně zříká (peněz, času, aktivit, ...) a to, čeho se zřekl poskytuje potřebným – což je podstatou „almužny“. Smíření pak člověka naplňuje pokojem ve vztahu k Bohu, k druhým i k sobě.

Požehnanou postní dobu!

Ignác Mucha, www.vira.cz

Mše svaté v okolí

Místo	Kdy		Poznámka
Libouchec	4. Ne v měsíci	16:00	kostel Tří Králů
Tisá	1. Ne v měsíci	16:00	kostel sv. Anny

Vyučování náboženství na naší faře

den	začátek od	věk	vyučující
středa	14:45	10-11	Marie Jirásková
středa	16:00	9-12	Soňa Šenková
středa	16:00	14	Marie Jirásková

Slavnosti a svátky

LITURGIE

- 5. 3. Popeleční středa - přísný půst, začátek doby postní
- 19. 3. **Slavnost svatého Josefa, snoubence Panny Marie**
- 25. 3. **Slavnost Zvěstování Páně**

Významné dny

- 16. 3. Den uprchlíků
- 21. 3. Mezinárodní den boje za odstranění rasové diskriminace
- 25. 3. Den modliteb za úctu k počatému životu a za nenarozené děti

Výroční dny biskupů

- 9. 3. Mons. Esterka kněžské svěcení (1963) - 40. výročí
- 12. 3. Mons. Škarvada kněžské svěcení (1949)
- 15. 3. Mons. Ender jmenován tit. arcibiskupem (1990)
- 17. 3. Mons. Otčenášek kněžské svěcení (1945)
- Mons. Graubner jmenován tit. biskupem (1990)
- Mons. Hrdlička jmenován tit. biskupem (1990)
- Mons. Radkovský jmenován tit. biskupem (1990)
- Mons. Lobkowicz jmenován tit. biskupem (1990)
- 19. 3. Mons. Koukl svátek
- Mons. Hrdlička svátek
- Mons. Kajnek svátek
- Mons. Ender svátek
- 27. 3. Kard. Vlček jmenován arcibiskupem (1991)
- 30. 3. Mons. Otčenášek jmenován tit. biskupem (1950)
- 31. 3. Kard. Vlček biskupské svěcení (1990)
- Mons. Cikrle biskupské svěcení (1990)

Setkávání

- ◆ každou 1. neděli ráno v kostele - dětská mše svatá
- ◆ každou 1. neděli ráno na faře - společná snídaně
- ◆ každou 1. neděli od 13:45 - pouť do Dolního Žlebu
- ◆ každé pondělí od 19:00 na faře - nácvik zpěvu
- ◆ každé 3. úterý v měsíci v 18:30 - dětská mše svatá
- ◆ každé úterý po večerní mši svaté - večerní chvály
- ◆ každý 2. čtvrtek v měsíci od 18:30 - setkání Farní rady
- ◆ každý 3. čtvrtek v měsíci od 20:00 - setkání rodin
- ◆ každý čtvrtek po večerní mši svaté - adorace
- ◆ každý pátek od 16:00 na faře - setkávání ministrantů
- ◆ každého 13. v měsíci v 18:30 - Fatimský večer

Setkávání v Jílovém

- ◆ každý pátek od 20:00 na faře - setkávání (modlitba a rozhovory)
- ◆ vyučování náboženství pro děti – neděle ve 12:45

Pořad bohoslužeb v kostele sv. Františka

> **POZOR - změny!** <

Neděle	08:30	17:30	
Pondělí	06:45		
Úterý		17:00	
Středa	06:45		
Čtvrtek		17:00	
Pátek		17:00	
Sobota		17:00	(Bynov)

Ostatní pořady bohoslužeb

Jílové	Neděle	10:40	Kostel Nejsvětější Trojice
	Středa (?)	17:00	Kostel Nejsvětější Trojice

☞ Příští číslo vyjde, dá-li Pán, v neděli 30. 03. 2003, před 1. nedělí v dubnu ☿

Časopis je možno si vzít za dobrovolný příspěvek (náklady na tisk tohoto čísla: 14,40 Kč)